

ALLEGRO MA NON TROPPO

Γινανε πια πολυ φτωχα τα λογια
 τοσο που δεν μπορουν να περιγραφουν
 τα λυπημενα αποβραδα που τριγυρνουν
 χαλκοχρωμοι εφηβοι
 στις συνοικιες με τα πολυ παλια σπι-
 τια
 κατω απ τα μπαλκονια των κοριτσιων.

Αντωνης Τριφυλλης

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΑΣ
ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ

Θαρεις πως ο Θαλης
 — σοφος και φυσικος —
 η πως ο Ιπποκρατης
 ζησαν σαυτη την καμαρη
 με καλτσες πεταμενες στο κρεβατι.

Κι ακους τους λιγοστους
 της εποχης τους φυσικους
 αλλοτε να τη θρισκουν με ∇ *
 και δf/δχ**
 στου Εμπειρικου το γησι.

Ο πιο φριχτος σε οψη παλαιστης
 κραταει μια κουπα τσικουδια
 κουναι τα χερια υστερικα
 — ληστης και φυσικος —

Ο πιο φριχτος σε οψη παλαιστης - λη-
 στης
 μου σηκωσε τη φουστα
 και μερριξε στη σουστα
 — Γεια σου προσκοπε —

Κι εγω που ειμαι λαγνος
 του δαγκωσα με παθος το λαγονι
 ηρθε κι ενα παγωνι
 γιναμε ξαφνου τρεις.

Την αλλη μερα ο Θαλης ο φυσικος
 ο παλαιστης και ο ληστης
 εγω και το παγωνι
 βρεθηκαμε στου Ιπποκρατη το κελι
 που θυμιζε με τη φλοκατη
 τις πεταμενες καλτσες στο κρεβατι

τη λυση του αιγιγματος:

* Αναδελτα

** δf/δχ: δελτα εφ προς δελτα χι

ΑΝΑΚΩΧΕΣ

Κατι νυχτες μονο, με κολλες μπλε και
 με πινεζες
 φραζω παραθυρα, πνιγω τις λαμπες.
 Συνεγειρομαι ολοκληρος, λεω:
 ΠΕΡΝΟΥΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ!
 Υστερα ατημελητος, σχεδον πανευτυ-
 χης
 σοδατιζω τις ρωγμες μου' παιρνω τους
 δρομους.
 Οσο πανε οι ανακωχες πληθαινουν.

Θανασης Τσιρος

ΑΓΝΟΙΑ

Μηπως ο κυνηγος γνωριζει
 ποσα ταξιδια καναν τα πουλια
 πανω απο θαλασσες βουνα και δαση
 για να ρθουν να πεθανουνε μες στην
 αυλη του;

ΗΔΟΝΗ

Ο ουρανος χαραζεται
 χασμα κραυγες κι αστερια
 ο ερωτισμος του συμπαντος
 μες στο γυμνο κορμι σου.

ΘΥΣΙΑ

Σαν το νερο θα πιω
 απ τα χειλη σου τον πονο
 Σαν το κρασι την αγια σου καρδια
 Ικετης με τα ρουχα μου σκιαμενα
 Στη στρατα του βορια
 θ αγηφορισω
 Στον αδειο σου βωμο και θυτης
 Τη σκοτεινη μου μοιρα θα προσφερω
 Να εξαγνιστει η ζωη μου και το θαυ-
 μα
 Να λειτουργησει παλι μες στη νυχτα
 Σαν την αρχεγονη φωτια.